

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel II

Staden Avignon, Frankrike ~ 1342

Det var nu 1300-talets Europa och Avignon var själva hjärtat av Kristna riket. Beläget vid floden Rhône's strand var Avignon västerns Babylon – staden vimlade av handelsmän och spåmän, drinkare och hantverkare, soldater och ambassadörer, Isebeler och tjuvar. Höga vallar omringade staden, avsedda att skydda den från invasioner utifrån. Med så många människor trängda innanför dess murar visade sig tillräcklig avloppshantering vara en skrämmande uppgift och en vidrig lukt hängde över den slutna trängseln som en osynlig men ganska påtaglig täckmantel.

Ur detta hav av stanker reste sig *Palais des Papes* (Påvens palats) över landet. Byggt på en klippa som kastades åt sidan av Romarriket, tjänade den tornande strukturen som hörnsten och påvlig tron för Heliga stolen. Det enorma gotiska slottet stod som det största som existerade. Det var en massiv drakliknande fästning: befästa murar tre meter tjocka – kompletta med bröstvärn, torn och pilöglor. Hela av formationen utsträckt som ett dubbelpalats, med dubbla fyrkanter. I dess flyglar: massiva salar, den större och mest betydelsefulla av dem är konsistorium, konklav,

bankett- och skattkammarsalar. I dess innersta delar: en stor källare, som inhyste till synes oräkneliga liter vin utvunnet från böljande tunnland av påvliga vingårdar och lagrat i rader av enorma träfat. I dess hjärta: helvetiska härdar, som cirkulerade tiotusentals brödlimpor om dagen och närde Avignons babyloniska skatt. Påvepalatset var inget annat än ett medeltida monster skalat till magnifika proportioner – odjuret var kolossalt.

Inne i palatset fanns de slingrande inälvorna av korruption, rikedom, sätesbefolkning, makt och stor auktoritet, som oavbrutet rullade och krympte. Slottets korridorer vimlade ständigt av kardinaler och kurietjänstemän, påvliga vakter och väpnare, rådsmän och lagmän, konkubiner med ödmjuka blickar, riddare och deras herrar, besökande dignitärer och deras eskorter, inklusive framstående släktingar och privata underhållare till påven.

Under påven Benedictus XII:s regeringstid tjänstgjorde tjugofyra kardinaler i kardinalkollegiet . Av kollegiet var kardinal Blasi dess eldiga varg, ogillad av de flesta i stöttepelaren. En av de yngsta kardinalerna, Jean-Francois Blasi, var en man med god hälsa, reslig och med blont hår. Hans mest anmärkningsvärda drag, oroande nog, låg i hans ögon – tillsammans ett klart brunt öga och ett blint mjölkigt öga värdigt en djävuls blick. Endast ett fåtal av kardinalerna tolererade hans sällskap utanför formella åtaganden. Ändå var några få allt han behövde – de kardinalerna med tillräckligt inflytande i den innersta kretsen för att tillgodose hans behov. Mestadels var de äldre kardinaler som också tjänstgjorde inom det påvliga palatset som övervakare.

Det var standardpraxis i Avignon att kardinaler av högre status fick i uppdrag att övervaka olika flyglar, salar, kapell och palatsets område. I årtal var Blasi övervakare av den stora källaren. Det vidsträckta lastrummet var en underjordisk korridor, grävd 1337 och sträckte sig över hela längden av flygeln som inrymde konklavsalen ovanför. Det. Detta enorma underjordiska valv innehöll hundratals och åter hundratals kryddade fat där några av Europas finaste viner lagrades. Blasi var ansvarig för nästan alla aspekter av deras produktion, från druva till fat, inklusive den efterföljande lagringen och förvaringen av vinerna. Vineriet, som allmänt anses vara en utnämning av stor betydelse, var ansvarigt för en stor del av påvedömets årliga intäkter.

Således, beträffande palatset, ansåg de flesta Blasi vara "vinernas kardinal". Dessutom visste varje finsmakare att bli vän med Blasi var att bli vän med den stora källaren. Den sena och ruggiga kardinalen Raulin Toussain, övervakare av palatsets skafferier och Boteillerie (Flaskmagasinet) och den mycket fete men ändå ömtålige kardinalen Lilo Julin,

köksmästare och festsalen, fanns två som ansåg sig vara epikurer och var och en hade strävat efter att odla vänskapen med vinkardinalen. Blasi visste väl varför dessa två uppvaktade honom, men det fanns ändå bland dem, åtminstone ett uppenbart tecken på kamratskap.

Till skillnad från det mycket större kardinalkollegiet bestod Apokryfiska rådet endast av tre kardinaler – kardinalerna Hadour Xavier, seniorrådsledamot; Avit Basiliste, den äldste och sköraste, och Edmard Lean, den yngste och senast utsedda av de kropp. Kardinal Xaviers tjänstgöring avslutades med upptäckten av hans nakna och halshuggna lik. En bondpojke upptäckte hans kvarlevor i ett snår längs en väg väster om Avignon. Spridda i snåren runt omkring honom låg kvarlevorna av hans vakter, deras kroppar lika befleckade. Hans mord förblev en gåta. Innan ryktena om mordet blev stela dog även påven Benedictus. Även om flera kardinaler insisterade på att Benedictus hade blivit förgiftad, och att raden av mord på något sätt var en del av en större politisk konspiration, bekräftades sådana spekulationer aldrig. Blasi stod närmast de påvliga vinerna – och dessutom en tyrann – misstänkte många honom för förgiftningen, men ingen var djärv nog att någonsin konfrontera honom för hans hetsiga temperament.

Mindre än två veckor efter Benedictus statsbegravning valde den franskdominerade konklaven hastigt ytterligare en fransman, Pierre Roger de Beaufort, som var den femte i tronföljden till påvedömet i Avignon. De Beaufort döptes till Clemens VI. De flesta av de vanliga dignitärerna var närvarande vid valet: kardinalerna i kollegiet och rådet, generalsekreteraren, generalvikarien och viceregenten, de högsta påvliga ämbetsmännen i kungariket Neapel, de mer framstående biskoparna och alla de anhängare som ... en församling krävdes. Ett sändebud från Filip VI av Valois, Frankrikes kung, var anmärkningsvärt frånvarande, eftersom han anlät för sent för att delta i ceremonin.

Makten i detta val låg öppet hos kardinalkollegiet . Emellertid visste endast ett fåtal levande män att den verkliga makten i påvlig övertalning låg i händerna på endast ett fåtal – nämligen *apokryfiska rådet*. Under århundradena hade kardinalkollegiet utvecklat sin roll till ett kyrkligt väljande organ, som nu tjänade den heliga Se på ungefär samma sätt som vilket parlamentariskt organ som helst tjänar sin övergripande organisation. Däremot var Apokryfiska rådet ett litet, beslöjat och avsiktligt oregistrerat påvligt organ som utövade en auktoritet som lätt konkurrerade med kollegiets, kardinalerna Apokryferna led inget herravälde utom Guds herravälde och var endast ansvariga inför hans utvalda representant på jorden – den Helige Fadern och påven.

Apokryferna bestod av två distinkta nivåer – det övre och det nedre rådet.

Övre rådet bestod av påven och kardinalerna som han utsåg – vilka i sin tur övervakade abbotarna och munkarna i det lägre rådet. Sedan dess tillkomst hade medlemskapet i detta råd varierat mellan sextio och sextiosex medlemmar, var och en utsedd av Övre rådet. Utnämningar till rådet var på livstid; nya medlemmar fick ansvaret endast vid en befintlig utnämnds död. De två av de ursprungliga tre kardinalerna i Övre rådet – Basiliste och Lean – var bosatta i Avignon, i en villa som hette Château Rouge. Medlemmarna i det lägre rådet var dock jämnt fördelade mellan två jämlika och avlägsna kloster i Frankrikes och Italiens inland. Dessa var *Abbaye des Gardiens* (gardets kloster), beläget i bergen i provinsen Auvergne i Frankrike, och *Monastero del Cancellio* (Cancellio-klostret), beläget i de avlägsna bergen i Italiens provins Umbrien.

Gardiensklostret i det nedre rådet lydde under ledning av sin residente abbot, Vonig, medan Cancellio-klostret i Italien lydde under ledning av sin residente abbot, Domingus. Båda abbotarna i det nedre rådet rapporterade endast till kardinalerna i det övre rådet, som i sin tur rapporterade i hemlighet och enbart till påven. Dessa isolerade kloster ansåg sig benediktinska, men styrdes inte i enlighet med *benediktinsk klosterstyrelse*. De hade utarbetat en ordning för sig själva, som varken var benediktinsk, franciskansk eller cistercienser. I århundraden hade dessa kloster... förblev avskild från klosterväldet och hamnade under den exklusiva kontrollen av Apokryfiska rådet. Rådet och dess två kloster, med sin uppskattade krets av tjänare, var utåt sett ett slags "helig ande", som vaktade det mest hemska skelettet av den påvliga kammaren. Emellertid undslapp Lucifael få hemligheter – i synnerhet rådets .

Medan Lucifael ödelade Asien med sin dödsandedräkt, var hon lika upptagen med Europa och bedrog två av dess nationer. Genom äktenskap korsade Frankrike och England kungliga blodslinjer. Kort sagt, en kung dog och England hade rättmätigt anspråk på Frankrike – djävulen låg i detaljerna. Ändå befann sig de sammanflätade kungadömena i en återvändsgränd och klockan ringde. Och ur detta kom ingången till hundraårskriget . Det allra första av dessa slag, ett som skulle visa sig vara det mest fruktansvärda i historien, utspelade sig på fransk mark och skulle för alltid kallas det blodiga slaget vid Crécy. Många skulle bevittna de fasor som utspelade sig under slagets fuktiga augustieftermiddag.

Crecy-en-Ponthieu ~ norra Frankrike ~ augusti 1346

Bara rester av stormen återstod. Åskan drog iväg västerut, och blixterna

stack upp i de avlägsna kullarna. En lysande svart korp slog sig ner bland de vindförvridna grenarna på en utspridd ek och störde några sargade löv. Dess svarta pupiller svällde och drog ihop sig, kalla och mekaniska, som om någon maskin styrde det höga ögat. Korpen skakade på huvudet och kraxade mot den retirerande åskhuvudet två gånger, och sedan igen. Nedanför ekpinnen skvalpade en kolonn franska soldater längs en lerig, spårig väg.

Fransmännen – de flesta bönder vars händer var mer vana vid att svinga yxor och högafflar än svärd – marscherade till krig genom de blöta kullarna i norra Frankrike. Deras nykrönte *kung Filip VI* hade sagt till den engelske "hunden", *Edward III*, att Frankrike aldrig skulle dela tronen med England, eller någon annan för den delen. Frankrike, dekreterade Filip, var suveränt, och dess tron var bara hans. Edward svarade på Filips nonchalant anspråk med ett raseriutbrott, och därefter fast besluten att störta honom, och banade väg genom Frankrike och brände hela byar i dess kölvatten. Han var fast besluten att tillfoga tillräckligt med skada för att tvinga fram Filips fall – sina egna led. När nyheten om Edwards fräcka attack nådde Filip, samlade han många av de franska lorderna för att marschera mot den inkräktande inkräktaren.

Filips uppmaning till vapen var så stor att Edward, nu konfronterad med den massiva franska styrkan på slätterna ovanför *Crécy-en-Ponthieu*, vägrade att gå i strid med honom och flydde norrut mot Calais. Fransmännen var säkra och förväntade sig mycket en snabb seger. Filips styrka var enorm, bestående av många lorders arméer – även om de mestadels bestod av bönder, var de större än trettiofem tusen och överträffade engelsmännen i antal. tre män mot en. De franska herrarna och deras riddare var dock lätta att skilja från skaran av bönder och handelsmän: de förra var väl ridna, bar fanor och klädda i tung rustning, de hade adelsmännens stolta uppträdande och den bistra beslutsamhet som kännetecknar veteransoldater.

Långa svärd, klubbor och sköldar klirrade mot bepansrade hästar; rader av pikar guppade bland de ordnade kolonnerna av fotsoldater; armborstvagnar lufsade över gropig terräng. Tusen sadlar knarrade; tusen hästar blåste och stampade. Ropande kommandon vidarebefordrades från led till led medan grupper av män sjöng sånger av åkrar och skördar de hade lämnat efter sig. I den fuktiga augustiluft utgjorde krigets ljud en requiem för män som stenigt marscherade mot sina öden. Även om soldaterna var fräcka – de antog utsikten till en hastig och avgörande seger och tillfångatagandet av många engelska fångar – fanns inom dem en oro som den hos oroliga svin kvällen före slakt. Det delade sinnestillståndet avslöjade en tydlig nivå av nervositet, gav upphov till mer av en icke-kroppslig föräning än av någon konkret uppskattning – en svag men fullständigt distraherande medvetenhet, som rann djupt genom märgen – en känsla av en annalkande undergång.

Till och med stridshästarna urskiljde den innersta kärnan i den; emellertid uppfattade samma lysande svarta korp, högt uppe över slagfältet i den knotiga eken, den bästa av alla. allt – det var Djävulens osynliga närvaro och, i hennes sällskap, en annan redo ängel:
Döden.

Mitt i soldatkolonnen rörde sig två tungt bepansrade riddare med bepansrade hästar axel mot axel. Över deras bröstspansar hängde ärmlösa jenkins med identiska emblem broderade. Samma insignier prydde deras sadelfiltar och sköldar. Riddarna red under Lord Amelet av Laons fana. De var bröder, separerade med sex år, bärande vapenskölden och det framstående herrsnamnet Blasi. Jean-Jacques och Jean-Rene var de yngsta av de tre Blasi-bröderna; den äldsta av dem var Jean-Francois.

Till skillnad från Jean-Jacques, en ohämmad man, bodde Jean-Rene med sin fru, Alsae Blasi, och sin ende son, Michael Blasi, i ett slott på den ansedda Blasi-godset, beläget i norra utkanten av staden Reims. Förutom godset bodde Jean-Francois i ett stort påvligt slott, Château Rouge, i Avignon. Han delade det tvåvånings slottet med flera andra påvliga dignitärer, deras påkostade lägenheter samlade under ett och samma tak.

Jacques bet det sista köttet från ett äpple och kastade det mot sin brors hjälm. Kärnan träffade Renés upphöjda visir och slog igen det. René ryckte upp det, vilket blottade en bitter panna, men höll blicken framåt. Jacques skrattade och lutade sig framåt på sin häst för att bättre granska sin brors envisa ansiktsuttryck.

"Kom nu, René", sa den unge mannen med ett leende. "Skratt höjer humöret inför strid. Jag är inte *kung Edward, Le Petit!*" Jacques tog fram ett färskt äpple ur en påse som låg draperad vid sidan.

Rene svarade kallt: "Männen är inte förberedda för anfallet. De är trötta efter marschen."

"Jag ska köra engelsmännen i havet!" utropade Jacques och lyfte sitt äpple i höjden. "Jag ska stoppa ett äpple i Edwards mun och kasta honom tillbaka över havet. Och eftersom jag är din snälle bror, Rene, ska jag tillfångata en engelsk väpnare åt dig", tillade han med ett skratt innan han bet på en bit ur äpplet.

"De ska positionera sig defensivt och vara förberedda för anfallet", sa René .

"De ska vara trötta som små flickor", kontrade hans bror. "De har sett dagar av strider." De skall kasta ner sina vapen i kapitulation vid åsynen av vår stora trupp."

”De ska inte ge sig. Både Edward och hans Svarte Prins är med dem. De ska försvara dem till döden – du talar dumt.”

”De är trötta”, insisterade den yngre mannen. ”De ska ge sig. Du är dåren, René. Jag ska påminna dåren om vem han är, efter striden; om det finns någon.”

”Du har order, Jacques. Du ska följa dem, liksom jag. Hans Majestäts marskalk har beordrat att varje baner ska vila tills männen är friska från en dagsmarsch .”

”Se dig omkring, Rene. Se dem i ögonen – på deras humör! De ska inte få vila. Deras blod är hett. De ska anfalla; till och med mot order”, svarade Jacques.

”Många av dessa män har aldrig smakat strid som vi”, påminde René honom. ”Och vi är bundna av order – till Lord Amelet, och vars fana vajar för Hans Majestät”, fräste René . ”Vi har order att vila. Vi får inte röra oss mot Edward förrän vi har fått order att röra oss.”

De två männen blickade över den långsamt rörliga armén medan en kort tystnad föll mellan dem.

Kolonnen tycktes sträcka sig ut genom den ojämna terrängen i evighet framför och bortom dem.

Jacques vände sig mot René, med ett förvridet ansikte av avsky, och sade till sin bror: ”Om dessa enkla män sätter sina liv för engelsmännen, de flesta utan sköld eller rustning, då ska jag rida och försvara dem. Trogen Frankrike ska varje riddare det. Vi tjänar Frankrike – dessa män är Frankrike, och jag ska försvara dem!”

”Får jag påminna dig, käre broder, att du svor en ed, under dödsstraff om den bryts. Och du kan för alltid beröva Blasi-huset all ära. Denna dag kommer djupt att påverka *varje* Blasi, på gott *och* ont.”

Jacques stirrade framåt som om han inte hörde René.

”Förbannat då, Jacques.” murrade Rene och sänkte sitt ansiktsskydd.

Till slut frågade Jacques: ”Ska du rida med Frankrike också?”

Rene lyfte sitt visir och svarade: ”Du har tappat all balans, Jacques.”

Jacques grimaserade och upprepade frågan. ”Ska du?”

”Du är ingen riddare – kanske en förklädd dåre.”

”Ska du då?”

”Jag ska inte erkänna för Jean-Francois att jag inte var vid hans dåraktige brors sida i strid.”

”Ja”, sa Jacques. ”Det är som han sa: Korset rider med oss båda, eller med ingen av dem.”

”Det gör det verkligen”, suckade René. Han vände sig till Jacques och skällde på honom. ”Du ger mig inte mycket val. Du tycker om det, eller hur?” Renés rynka pannan försvann och ett torrt leende smög sig in i dess ställe. ”Jag måste rida med *Le Bouffon de France*. Låt det bli så.”

Jacques fnissade och lutade sig mot sin bror. ”Se dig omkring. Jag känner mäns hjärtan, René, liksom du. Dessa män kommer inte att vila förrän de kastar *Le Petit* i havet. Segern är redan vår. Snart nog har vi Edwards huvud – och hans tron. Visa vår

Kardinal broderskors , så att vi kan storma till seger.”

René kastade äpplet åt sidan, drog av sig hjälmen och drog fram en fin gyllene kedja under bröstplåten. Den bar den avsevärda vikten av ett ädelstensbesatt krucifix som hade tillhört hans äldre bror, Jean-Francois Blasi, och som sedan välsignats av den avlidne påven Benedictus XII själv. Francois hade insisterat på att René och Jacques skulle bära det i varje strid. När tillfället krävde var det René's tur att bära Blasi-korset. Detta var en del av saken som René kände sig tvungen att ansluta sig till sin bror om Jacques anklagade: Han skulle inte lämna sin bror att möta döden ensam, och utan korset. Inte heller skulle han lämna den franska armén att utkämpa striden på egen hand, oavsett hur dumt enad den var. Till sina landsmän och till sin bror var han lika hängiven, om än på olika sätt; båda skulle han försvara – båda skulle han hedra. René lutade sig åt sidan av sin häst och räckte korset till Jacques. Jacques kysste den kalla metallen och böjde huvudet lätt i vördnad. Ett åskdåd ekade över landskapet. Jacques skrattade och välkomnade det som ett gott omen. Ovanför dem, i grenarna på en låg ek, Den lysande korpen rörde sig med fladdrande fjädrar. Den sprang från sin plats mot den nordvästra horisonten, mot engelsmännens arméer.

”I den högste Herrens och Sankt Denis namn”, mumlade Jacques med stenig stränghet. René satte sig upp på sin häst och upprepade samma vördnad. Han satte krucifixet tillbaka på sin plats på bröstet och drog på sig hjälmen. Beridna soldater rusade ner längs kolonnen av hästar och ropade: ”Gör er redo! Gör er redo!” vapen!” Kolonnen rusade fram.

Filips armé hade hunnit ikapp Edward, som nu hade få andra val än att vända och slåss. Den engelske kungen hade uppställt sina riddare och pikmän på en bred kulle nära byn Crécy, med bågskyttar uppradade bakom och framför dem, och lantisar väntande bredvid fler hästar längst bak. Edward höll befälet inifrån en bebodd väderkvarn på toppen av kullen.

På kort tid, medan den oroliga och luftburna korpen pilade mot nordost, täckte den en vidsträckt yta av grovt plöjd jord och dök ner i ett avskilt snår, dolt av en mager ås. Fågeln lysande utseende lyste upp kraftigt bland tisteln och idegranen, och dess stränga läte skrämde en ung engelsk bågskytt som stod och gjorde sitt bästa i lä. ”Ett ogynnsamt tecken på en ogynnsam dag”, viskade bågskytten och stirrade på korpen – och det verkade som om fågeln såg honom, såg in i och genom honom, och dess onaturliga blick genomborrade hans själ. Han böjde sig ner på knä och höll sig till huvudet som om han försökte hindra det från att explodera. Han flåsade och stönade, och föll ihop till marken innan han do

skrek och fladdrade vilt innan också den föll mot sin död, ner i undervegetationen i en fjäderliknande kramp.

Den döde bågskyttens ögon öppnades med ett klick. Han lyfte sig från marken och svepte över ihåligt. Hans ögonvitor var borttvättade – glänsande och svarta som en korps fjädrar. Han hämtade en långbåge, som stod stödd mot en trädstam, och med ett fullt koger av pilar slängt över ryggen lämnade han lunden mer fylld än han hade gått in i den. Även med tömd blåsa svämmade hans hjärta över – svämmade över av den svarta ondska som kokade i hans oslagbara bröst. Han bröt igenom snåret till en stel formation av nästan tusen bågskyttar flankerande femhundra vapenskyttar. Formationen stod positionerad på en punkt med utsikt över en grund dal i öster. Bakom dem och i väster väntade tusentals fler soldater i två perfekta kvadrater. Bågskytten intog sin plats bland leden.

Precis som Jacques Blasi hade förutspått, stormade den franska armén vårdslöst in i striden innan deras befälhavare kunde hålla dem tillbaka. I dalen rusade en oorganiserad massa av ropande vapenmän, spjutmän, genuesiska armborstskyttar och ridande franska riddare mot den ås som ockuperades av engelsmännen. Det rådde ingen ordning i närstriden, männen slog varandra till marken i sin blodtörst och några spetsade till och sig på svärden med sina egna oskickliga händer.

På den engelska sidan av kullen passerade den själtömnda soldaten mellan långa rader av bågskyttar som höll långbågar högt och dragna.

"Sta dig! Håll ut", vrålade en auktoritativ röst.

De levande bågskyttarna, som såg hans svarta ögon, strömmade tillbaka, deras led böljade isär likt ett Röda havet som delade sig.

Männen viskade till varandra: "Flytta er! Det är djävulen inom honom!" Ingen rörde sig för att stoppa honom när han vände sig om bland leden och marscherade nerför åsen och lämnade engelsmännen och deras position bakom sig.

"Bågskytt! Återvänd till din post!" En vrålade order kom bakom leden. Rösten var Lord Cliffords, säker på sin befälskraft, men bågskyttarna fortsatte sin långsamma, säkra kurs nerför backen. Bakom den engelska formationen, grå himmel bröt och eftermiddagssolen genomträngde molnen. Med solen bakom engelsmännen stod de annalkande franska styrkorna förblindade.

Från sin ställning bland sina egna bågskyttar ropade greven av både Warwick och Oxford, "Lord Clifford, återlämna er bågskytt! Lorder, håll era män på målet!"

Djävulsbågskytten drog en pil ur sitt koger och drog den, utan att avbryta steget, djupt in i sin långbåge. Hans svarta ögon låg fästa på två ljusa fläckar nära dalens bortre ände.

"Bågskytt! Återvänd eller bli fälld bakifrån", krävde Lord Clifford. Bågskyttarna fortsatte nerför åsen, hans mörka gestalt kastad i kuslig lättnad mot kaoset i framryckande fransmän. Clifford förde sin häst framåt, följd av sin fanman.

Han stannade bredvid en av bågskyttarna och murrade order om att släppa ner den ende krigaren där han stod.

"Bakomifrån, herre?" frågade bågskytten oroligt.

"Jag beordrar dig att stiga fram och släppa den där mannen! Gör det nu, bågskytt", väste Clifford och gestikulerade ursinnigt mot den retirerande gestalten.

"Ja, herre." Bågskytten bugade sig och rörde sig till en fri position. Han drog tillbaka en pil, testade vinden och avfyrade bodkinpilen nerför åsen. Pilen flög rakt och snabbt, genomborrade den själlösa mannens rygg och stack ut från mitten av hans bröstorg. Den spetsade bågskytten stannade upp ett ögonblick och vände sig sedan om för att möta åsen. De engelska soldaterna såg bara en dimma när den döde mannen vände sig om för att möta dem – kanske som för att hylla dem. Ingen såg pilen flyga från hans båge och uppför åsen – ingen såg hur pilen genomborrade ögat på Lord Cliffords unge bågskytt. Först när bågskyttarna föll ihop till marken såg de den svartfjädrade pilen sticka ut ur hans huvud. Djävulsbågskyttarna vände sig om och fortsatte nerför fältet, in i den dånande gapet från den franska anfallet.

"Låt honom gå!" fräste Clifford och stirrade på den vandrande döde mannen. "Bågskyttar, hitta era måltavlor! Var redo på mitt märke!"

Ändå var alla blickar riktade mot det varelse som fortfarande gick oberörd mot den framryckande franska fienden och ovetande om den fastlåsta pilen, som hade trängt igenom dess torso.

Smällen från en primitiv engelsk kanon ekade över fältet som den första pilregnet regnade ner bland de anfallande fransmännen. Män och hästar föll under pilarnas angrepp, vilket bestörte fransmännen. Pilskäften hade en sorts bodkin-pilspetsar, nya för striden. Bodkin-spetsar var långa och tunga järnspetsar som kunde skära igenom rustningar. De engelska långbågarna var snidade av tätt idegranträ och försedda med elastiska hampsträngar som krävde ett drag på hundra pund eller mer, och kastade denna förödande nya pil med otrolig kraft. De franska riddarnas metallrustning gjorde föga för att skydda dem.

När Philip såg sina män i oordning och att de hastigt föll, beordrade han dem att vända tillbaka och omgruppera sig. De ignorerade orden, stormade förbi honom och sprang genom dalen som galningar. De genuesiska arborstskyttarna hamnade mitt i ett hagel av långbågskäft. Även

långt borta från engelsmännen kastade de ner sina bågar och flydde. När Filips bror, greve D'Alençon, såg detta beordrade han att de skulle dödas. Således föll det den dagen att fler genueser stupade i strid för sina franska kamrater än för de invaderande engelsmännen. armén.

Den själlösa bågskytten vandrade ensam på det virvlande slagfältet. Män och hästar lydde instinktiv skräck som dessa svarta ögon framkallade, och ingen ville närma sig bågskytten som rörde sig omkring med uppenbar likgiltighet för pilen som genomborrade honom. Han drog fram en annan pil från kogern på ryggen, spände och släppte den i en säker rörelse. Nästan trehundra meter nerför fältet dunsade pilen ner i jorden mellan frambenen på Jean-Jacques Blasis häst. Två genuesiska arborstpilar hittade nu sitt märke i den döde bågskyttens revben och en tredje spetsade hans lår. Ändå lämnade hans svarta blick aldrig sitt mål, och pilarna stoppade honom inte eller bromsade hans hand. En annan pil lämnade hans båge innan den första var stilla. Denna missade inte. Den flammade nedåt in i kragen på Jacques rustning och genomborrade hans vänstra lunga. När han tumlade från sin häst blixtrade en annan pil från himlen; bredvid honom hörde René en nedslående smäll när hans egen häst föll ihop under honom. En svartprickad pil stack ut mellan djurets ögon. Men den döde bågskytten var inte odödlig. Redan när han avlossade ytterligare en pil, trängde en arborst igenom hans hals och han föll slutligen till marken. René sprang upp och sprang till sin bror. Soldater skrek förbi dem, deras galna anfall oförminskat.

René lyfte Jacques ansiktsskydd, lyfte huvudet från marken och vaggade det i sin armböjning. Hans ögon fylldes av tårar; han visste att Jacques inte skulle lämna denna dal. levande.

"Gör inte det, René", sa Jacques, hans ansikte kämpade mellan påtvingade leenden och uttryckte ångest.

"Jag har fallit med heder." Han hostade på det bubblande blodet i sin andedräkt. "Jag önskar – omfamna vårt kors – en sista gång."

René slet av sig hjälmen, lyfte hakan och ryckte i halskedjan tills krucifixet ramlade ner från hans bröstplåt. Han fumlade med det och förde korset mot sin dödsplats. brors läppar. Jacques kysste den och han log.

"Rene, när du dödar Edward, be den store *Jean-Francois-de-France* att be för mig," viskade han. "Svär på det."

"På min ära, Jacques. Och jag skall likaledes be för dig, tills ingen andedräkt finns kvar i mig."

René svarade med ett skratt och en skur av tårar. Sådant var ett gammalt skämt bland bröderna – den fåniga titeln som de hade retat sin "alltför allvarliga" äldre syskon: Francois de France. När René tryckte tillbaka korset under hans bröstplåt suckade hans bror och dog i hans armar.

Tvårs över dalen rörde sig Djävulsbågskytten. Hans arbete var ännu inte klart. En tjock armborstskafthals som satt fast i hans lår bröts av med ett grusigt smäll när han rullade runt och reste sig på knä. Ett hagel av pilar pepprade hans lätta rustning, men hans blod flödade inte; han sträckte en pil och släppte den. Rene lyfte ansiktet mot himlen, klagande i både sorg och trots, även när hans egen död flög mot honom på svarta vingar. Helvetets pil strimmade mot jorden som en fördömd själ. Den högg Rene genom gommen i hans skrikande mun, spetsade hans hjärna och klöv hans skalle. Han skrek inte mer. Hans kropp föll över hans döde brors med ett uttryck av skräck i hans förvridna och blodiga ansikte. Hans gapande ögon såg inte den genuesiska pilen som skar den fördömde bågskytten genom hans skalle. Bågskytten föll och rörde sig inte mer.

Den engelska styrkan hade bestått av ungefär tolv tusen man, varav över hälften var bågskyttar. De vapendrivna soldaterna stod mitt emellan två utbredda flanker av bågskyttar och bildade en exakt v-linje på ungefär artonhundra meter. Den franska styrkan bestod av trettiosex tusen. Våg efter våg – femton totalt – av anfallande riddare rusade in i den engelska piltratten, bara för att stapla sig över sina döda och de som dog före dem. Mellan de flyende genuesiska armborstskyttarna, solen som bländade deras ögon och de otränade böndernas galna skrik på slagfältet, började de franska styrkorna falla i fullständig oordning. Slagfältet låg täckt av engelska pilar som stack ut bland de stupade männen och djuren likt styva kornstjälkar. På kort tid än tio timmar hade nästan en halv miljon engelska pilar regnat ner från den höga åsen och över sex tusen fransmän och genueser föll döda. Det var sannerligen en djävulsdans – och en häftig vals var det.

Häxstunden var inne när den sårade Filip drog sig tillbaka. Han hade inget annat val än att lämna sina sårade där de låg. Två kungar, allierade med Filip, hade fallit i den fruktansvärda massakern; en av dem var den blinde kungen Johan av Böhmen. Filip hade ingen annan utväg än att dra sig tillbaka. Ändå tog Edward inga fångar. Vid midnatt rörde sig hans son, den svarte prinsen av Wales, under mörkrets täckmantel och med långa knivar högg hans män halsarna av de sårade. Sammanlagt dog sextiosexhundra fransmän och bara några hundra engelsmän i slaget. Det var ett slag som Lucifael var alltför involverad i från början. Äran var helt och hållet hennes; båda kungarna, Edward och Filip, var bara brickor i hennes mycket storslagnare spel. Hon var den regerande drottningen, och omedvetet ställdes två dåraktiga kungar som gycklare inför henne.

Efter slaget gav Filip efter. Med hjälp av två kardinaler från Avignon som medlare slöts snart en vapenvila mellan Frankrike och England. Edward behöll ockupationen av Calais och Filip blev rasande. Engelsmännen hade tagit bort ridderligheten från

stridens regler. Närstrid, konfrontation ansikte mot ansikte – en strid där man måste ställas inför rätta människans skicklighet, kraft och mod mot en annans – hade ersatts av vad som var att skjuta en fiende bakifrån med spjut. Den engelska långbågen var ett slag i ansiktet på riddarklassen. Även om franska riddare föraktade den – och stämplade den som ren feghet – visade sig distansstrid vara mycket effektiv för mindre arméer, som Edwards. Och med Lucifaels ingripande hade krigskonsten förändrats och skymningen hade föll över riddarskapets glansdagar.

I desperation övervägde Filip att söka hjälp hos Heliga stolen och dess stora antal utbildade präster. Ändå krävde han mer än bara bön från dem. Han behövde ekonomi och ett stabilt motmedel mot det engelska nya vapnet – den snabbskjutande långbågen och dess pansarbrytande bodkinpil. Han behövde nya strategier för att motverka den oridderliga taktik som engelsmännen använde. Han sökte efter det avgörande motvapnet och den definitiva motstrategin som kunde driva Edward ut ur Calais och tillbaka över Engelska kanalen. Ändå rörde sig Lucifael mot alla troner, bittert ivrig, som en förorättad men utåt sett ständigt behärskande drottning av drottningar. Heliga stolens tron och det påvliga palatset i Avignon var inte immuna. Påven, kardinalkollegiet och de apokryfiska kardinalerna var alla lika byten i hennes spel. Och inom dem alla vävde hon sitt nät.

Château Rouge ~ Staden Avignon ~ april 1347

Avignons Château Rouge fungerade som bevakad residens för flera College Cardinals. En vakt stationerad vid slottets bakre ingång rörde på fötterna – den stickande smärtan satt i hans vänstra häl. Han sökte igenom sin stövel, men fann ingen upphöjd nagel; ingen flisa eller tagg inuti den, men han kände den igen: ett stick som en liten dolk som stack i hans häl. Det skulle inte ge honom någon ro. Han studerade den döda marken. Inte en själ gav ifrån sig ett ljud under den sena timmen. Med en smygande blick mot den välvda ingången till sin post smög vakten sig in i buskaget som flankerade slottets tjocka stenväggar. Han klappade hoppfullt på fickorna och flinade när han hittade ett vikt pappersark i en västficka. Lutad mot väggen snörade han upp stöveln och stoppade in pappret i den. Han höll just på att knyta snörena igen när den långa skuggan av en huvklädd figur föll över honom. I panik rätade han hastigt på sig och höll på att falla.

”Vakt. Du är inte på din post”, sa prästen mjukt. ”Varför?”

Vakten rörde sig mot valvet och såg förtvivlad ut, och den skuggade gestalten rörde sig också för att blockera honom. ”Jag hörde ett ljud, broder”, stammade han. Det var bara tuppar som sov där inne busken.”

”Ah, tuppar som sitter och blundar. Jag förstår.” I bättre ljus såg soldaten prästen som lång och ganska

kraftig, med fullt svart hår. Han verkade dock titta på gatstenarna när hans

Mörka ögon blixtrade över vaktens ansikte, de var genomträngande som dolkar. "Du jagar kacklande tuppar med en osnörad stövel?"

"Jag märkte det inte, broder."

"Ah, jag förstår. Du lade inte märke till de lösa snörena." Den mjuka rösten var en kuslig motsägelse till de blixtrande ögonen, som gjorde vaktens tänder skarpa. "Visa mig dina order, vakt." Detta ögonblick."

Överrumplad – han hade undrat när den här oroande prästen skulle kunna lämna honom till sin tjänst – böjde sig soldaten motvilligt ner och tog av sig stöveln. Han drog tillbaka sitt provisoriska bandage och räckte det till prästen.

"I din snörlösa stövel? Ah." Prästen vek upp pappret och ställde sig under en väggficklampa för att läsa det. "Varför ligger dina order i din stövel, vakt?"

Vakten erkände allt. Prästen flinade och svarade, i det han hopvikte orden, "Då Det verkar som att dina order är bäst när de trampas på. Ska vi hålla bikten mellan oss?"

"Om ni vill, broder. Och hur kan jag vara till hjälp, broder—öh—" vakten kämpade för att hitta prästens namn.

"Sevalle—ärkebiskop Lou Sevalle—här enligt personlig överenskommelse för att träffa kardinal Jean-Francois Blasi."

"Jag ska kalla på vapenmästaren. Han kan ordna en eskort." Vakten började vända sig bort, men prästen grep tag i hans axel i ett smärtsamt grepp.

"Jag ser av dina order att du är ny på den här posten", viskade den store prästen. "Jag förstår att du inte vill ha någon fläck mot dig? Jag behöver inte vänta på en eskort; jag har varit här många gånger. Jag ska hitta min egen väg."

Soldaten, som verkligen var en nyrekryt och inte alltför hastigt på köpet, kände en dis falla över hans sinne. Det var absolut nödvändigt att han lydde hans order; ändå, låt en främmande man in i slottet, utan ledsagare? En otänkbar pliktförsummelse var emellertid lika nödvändig att han lydde den mjuka rösten – och befallningen i de glittrande ögonen. "Besökare eskorteras. Jag måste—"

"Är det möjligt", avbröt prästen, "att jag inte lade märke till dig borta från din post? Är det likaledes möjligt att du inte lade märke till att jag kom in? Hör mig, vakt; se mig som bara en annan tyst sittande tupp. Det är sent – jag är trött. Förstår du vad jag menar?"

Vakten tittade bort och svarade: "Jag antar det – som du säger då. Jag känner dig inte." Inte heller har jag sett dig."

"En lögn i god avsikt är ingen ond gärning. Bra gjort. Jag ska se till att tjänsten blir utbetald tre gånger så mycket", sa prästen och klappade vakten på axeln med ett hån som soldaten inte såg. Han försvann under den välvda ingången och drev genom de tysta korridorerna i

slottet. Prästen kom till ett hörn, och när han rundade det var hans ansiktsdrag och klädsel plötsligt förändrad, förvandlad till en helt annan form. Istället för en mantel, han bar en fransk riddares stridsdräkt. På hans bröst glänste guld och ädelstensbesatta Blasi-korset. Han svängde runt ett hörn och gick lugnt genom en stenmur, det rustningsklädda ansiktet smälte ljudlöst samman med de massiva stenarna.

I kardinal Jean-Francois Blasis sovrum fladdrade en hängande väggtapet kort när riddarens gestalt gled genom de solida murstenarna. Kardinalen vred och stönade i sin förgyllda säng, hans ögon rullade under ögonlocken medan de följde ansiktets ansiktsdrag. av ett mardrömslandskap. Jean-Francois rullade över den enorma sängen, fångad i en dröm där han snabbt föll. Plötsligt kippade han efter andan och sprang upp med vidöppna ögon. Svett glittrade på hans panna. Mardrömmen, när den upptäcktes, försvann från rummet. Kardinalens axlar sjönk ihop av lättnad och han lutade sig tillbaka på sängen, hans ögon slöts långsamt – och öppnades sedan igen. Mardrömmen var trots allt inte över. Han satte sig upp, hans hjärta fladdrade märkligt nog i bröstet. Där, i hörnet av rummet, stod den mörka silhuetten av en rustad riddare.

"Vem går där?" väste Francois åt det, med skräck i halsen. Skuggan klev in i månsken som faller genom det öppna fönstret.

"Jacques", kvävdes Francois. "Är det du, Jacques?" Hans händer flög upp för ansiktet i förvåning.

"Det är jag, Jean-Francois. Har du klarat dig bra?" Det verkade som om riddaren hade ett busigt flin.

"Jag – ja, det har jag! Jag har bett för dig. Hur mår du? Och Rene?"

"Rene predikar, som han alltid har gjort. Han samlade det bäst för att jag inte ska besöka dig – han samlade det kan göra dig besvärad."

"Åh nej", ljög Francois. "Inte alls! Du måste säga åt honom att komma. Säg åt honom, Jacques."

"Jag har kommit för att varna dig för något fruktansvärt, Francois", viskade riddaren hastigt.

"Frankrike skall falla för Edward av England inom loppet av bara tjugo år. Edward skall vinna stöd från många franska lorder. Han skall komma från väst och norr och vinna Burgunds hjärtan. Han skall dela Frankrike."

Ganska förvirrad svarade kardinalen: "Även om de flesta av Frankrikes herrar allierade sig med Edward, hur skulle han kunna segra? Han har ingen duglig armé!"

"Det ska han", sa riddaren skarpt. "Han har sedan dess slutit en pakt med Djävulen. Det är Djävulen själv som talar till Edward om krigets hemligheter! Edward ska ta vårt hemland, Jean-Francois, så att ni inte stoppar honom före hans fälttåg – så att ni inte stoppar honom nu."

Francois tankar snurrade. "Det är vansinne! Jag kan inte stoppa sådana saker. Om jag talar med Hans

"Herregud, han skall göra mig galen", sa han med rätta. "Kan ni inte stoppa dessa händelser, du och René?"

"Bara du kan stoppa de här händelserna, Francois."

"Jag kan inte hindra en kungs vilja, Jacques. Inte heller kan jag befalla djävulen. Jag är bara en tjänare till —"

"Hör mig, Francois." Den mörka gestalten var indignerad och steg närmare.

"Apokryfiska rådet ; känner du till det?"

Kardinalen stelnade till en aning. Motvilligt erkände han: "Det gör jag – men bara delar av dess sanningar. Vad händer med den?"

"De gömmer hemligheter, ett vapen av ett slag för att förgöra den engelske kungen. Du måste ta hand om det här vapnet, Francois. Du måste släppa lös det mot honom. Men först och främst, du... måste lära sig dess korrekta användning. Sådan kunskap finns i apokryfernas arkiv, i vad vissa kallar: *Naramsin-översättningarna*. På dessa sidor ska du lära dig om detta vapens utformning och funktion."

"Och hur ska jag få tag på dessa saker?" frågade Francois, inte övertygad. "Arkivet är välbevakat. Och de använder ord för att få tillgång. Jag kan inte dessa ord, Jacques! Arkiven är bara för rådet."

"Djävulen ska viska denna hemlighet i Edwards öra, och Edward ska söka efter Naramsin-rullarna. Med dem ska hans makt bli större än till och med den Heliga stolens." Han ska ta hela Frankrike om du inte lyssnar till mina ord. Francois, du måste fortsätta med denna handling. Om inte för Frankrike och kyrkan, så för dina bröder: att vi föll med sak och ära. Till och med änglar föll för att Guds vilja ska ske. Om andra måste falla för att fler ska få leva, så är det Hans vilja."

Francois mindes sin mardröm. "Andra? Vilka måste falla?"

"Till och med Kristus föll, för att andra skall leva. Jag måste ge mig av, Francois." Riddaren vände sig bort. "Ett ögonblick till!" ropade Francois.

Riddaren vände sig om och log brett. "Du är *François de France*. För Guds skull , rädda Frankrike. Rädda oss alla." Han vände sig om och försvann genom väggen.

"Vänta! Nej! Jacques! Jacques!" Francois sprang upp ur sin säng och jagade den flyktiga gestalten. Han sprang genom sina kammare och slog upp dörren, stapplade in i hallen. "Jacques!" Ändå låg de långa korridorerna tomma.

Hans brors ansikte hade redan korsat korridoren, klivit genom den bortre väggen och in i en prästs besöksrum. Han föll på knä. "Jacques! Kom tillbaka!" Han snyftade. Dörrar knarrade upp när tungögda gäster sömnigt stack ut huvudet.

En sovande präst rörde sig vid ropen utanför sina gemak, men hans ögon öppnades inte.

En oljelampa vid sängen lyste upp skriften som låg med ansiktet nedåt mot hans bröst, med händerna knutna över den. Riddaren stod vid fotändan av sängen och stirrade ner på den drömmande mannen. Långsamt började riddarens rustning smälta samman och förändras, och smälte in i den glänsande huden på en frodigt byggd kvinna, hennes kropp blek som döden. Hennes ögon, naglar och vilda, midjelånga hår var alla svarta som ebenholts. Hon var förkroppsligandet av den rena och skamlösa Eva; hon var källan från vilken alla kvinnor föll – och från vilken alla män likaså misslyckades. Hon var Lucifael. Hon stannade över prästen och log. Många kvinnors röster yttrades från hennes bleka mun. "Det är slöseri för en man att vara ensam – särskilt inte under mig. Ändå, snart nog."

Prästen grimaserade, stönade i sina drömmar, och rullade över på sidan. De öppna skrifterna föll ner på golvet och hennes bara häl trampade på dem när hon steg genom slottets yttervägg, vilket lämnade endast ett spöke av profant skratt som oroade den helige mannen i hans dröm.

Och Lucifaels skratt var fullt förtjänt – mindre än en månad förlöt innan det onda fröet slog rot.

Slottet Mallow ~ Staden Avignon ~ maj 1347

Till skillnad från Château Rouge, som tillhörde kardinalkollegiet, tillhörde Avignons Château Mallow apokryfiska rådet och var residens för kardinalerna Basiliste och Lean. Eftersom Lean befann sig i England på ett påvligt uppdrag, var den äldre kardinalen ensam på Château Mallow. I sin lägenhet låg Basiliste djupt och sov. Ovanpå sitt brevskrivbord en nästan släckt oljelampa kämpade för att få fram en låga och kastade fladdrande skuggor över en närliggande fjäderpenna och bläckhorn och ett skrivet brev, som bar orden:

Min käraste kardinal Lean ~

*Förlåt min brist på styrka, men den största rädslan har lagt sig över mig
min själ. Jag är nu övertygad om att kardinal Xaviers död inte var en slump och att
mörka krafter rör sig mot oss. De söker tillgång till det vi bevarar. Jag bönfäller dig,
återvänd omedelbart till Avignon
och tillsammans ska vi kräva en audiens hos Hans Helighet, påven Clemens.
Han måste varnas för farorna. Skynda dig, min vän. Jag börjar frukta för min egen
säkerhet—*

Ers, i Hans Helighets tjänst ~ Kardinal Basiliste

En frisk bris släckte lågan när bakrutan lätt öppnades till en skiftande silhuett. En oärlig vakt smög sig in i Basilistes sovrum och satte sig gränsle över hans bröst, medan han hårt slog kardinalens mun. Sedan drog han fram en dolk och viskade de frågor han hade blivit tillsagd att ställa. Basiliste kämpade, men han var för svag för den starke soldaten. I en Med en ondskefull viskning varnade inkräftaren honom för att skrika, och det kalla stålet mot hans hals gjorde hotet tydligt. Soldaten tog bort handen och väntade på svar.

Trotsigt stirrade Basiliste på det silhuetterade ansiktet utan att säga något. Kniven rörde sig långsamt mot kardinalens vänstra öga och lämnade en grund grop av blod. Basiliste bet ihop hans tänder och gav ifrån sig inget ljud. Handen klämde sig återigen över hans mun och tryckte huvudet djupt ner i kudden. Med sin tyngd som höll Basilistes bröstkorg sänkte vakten dolken ner i det ömma köttet under ögat. Basiliste skrek genom näsan när kniven skrapade mot väggarna i hans ögonhåla. Vakten slängde ögat i golvet. När en del av kampen hade försvunnit från den gamle mannen, informerade soldaten honom om att han fortfarande hade ett öga kvar att förhandla med.

Basiliste började omedelbart tala och berättade allt han visste. När han var klar krävde vakten att han skulle upprepa kodorden i passagen för att säkerställa att de var korrekta. Gråtande svor han att han hade sagt sanningen – trots det gled kniven in i kardinalens högra öga. Återigen skrek Basiliste mot den kalla handen. Återigen ombads han att upprepa orden. Han kippade efter andan och stammade – orden var desamma. Övertygad om att han hade utvunnet den information han anlätats för att samla in, flyttade vakten sig över på Basilistes bröst och drev ut luften ur hans lungor. Och efter att kardinalen tystnat gled lönnmördaren över fönsterbrädan och försvann ut i den stilla kvällen.

En tid senare mötte han sin beskyddare på den hemliga platsen, som arrangerats efter den ohyggliga händelsen. En läderplånbok bytte ägare, och lejdsmördaren red ut ur Avignons västra port och över Rhônebron. Ändå, innan han hade rest ens en mil, tog en informerad och väntande tjuv med ett bredsvärd hans huvud – och hans plånbok. Bevisen på ett avskyvärt mord försvann på den franska landsbygden. Och dess gärningsman, kardinal Jean- Francois Blasi, höll nu nyckeln till hemligheterna i det apokryfiska konciliet och följaktligen de två noggrant bevakade klostren: *Gardiens* och *Cancello*.

[Slut på kapitel 2]

Detta litterära verk skapades

d utslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~